

Arrest

nr. 187 251 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 waarbij de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet mag verlengd worden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij is de moeder van tweede en derde verzoekende partij.

Zij dient een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) op 29 juni 2010. Volgens de verwerende partij werd deze aanvraag ook ingediend namens derde verzoekende partij.

De verwerende partij stelt dat deze aanvraag voor beide ontvankelijk verklaard werd op 26 november 2010.

Op 15 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot ongegrondverklaring van deze aanvraag. Zij verwees in deze beslissing naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 3 april 2012 waarin de voorgelegde medische getuigschriften in overweging werd genomen en waarin tevens op concrete wijze werd geduid dat de verzoekster kan reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Armenië toegankelijk en beschikbaar zijn. In het kader van de eerste verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, concludeerde de ambtenaar-geneesheer dat de verzoekster lijdt aan een majeure depressie, posttraumatisch stressdisorder, hypothyroïde, spastisch colon en refluxklachten, aandoeningen die hoewel zij beschouwd kunnen worden als aanleiding gevende tot een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, echter geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De verwerende partij trad dit advies in haar beslissing van 15 mei 2012 uitdrukkelijk bij en besloot dat niet was bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt ingediend op 29 juni 2012.

Op 10 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissing wordt door de Raad bij arrest nr. 101 410 op 22 april 2013 verworpen.

Op 1 februari 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze wordt op 8 maart 2013, met kennisgeving op 19 maart 2013, onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Op 25 september 2013 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze wordt op 29 oktober 2013, met kennisgeving op 13 december 2013, onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 128 016 van 7 augustus 2014 vernietigt de Raad deze beslissing en wordt er vastgesteld dat gelet op deze vernietiging, de verzoekende partij geen belang meer vertoont bij haar beroep gericht tegen de beslissing van 8 maart 2013.

Op 2 september 2014 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om pertinente medische stukken over te maken.

Op 14 oktober 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij vast dat de verzoekende partij op dat moment nood heeft aan begeleiding door haar familie voor de activiteiten van het dagelijks leven en dat zulks niet kon verzekerd worden in het herkomstland.

Op 15 oktober 2014 kent de verwerende partij aan alle verzoekende partijen een tijdelijk verblijf toe omwille van de in hun aanvraag ingeroepen gezondheidsredenen betreffende eerste verzoekende partij en dit voor de duur van één jaar en mits voorlegging van een recent standaard medisch getuigschrift.

Op 4 december 2015 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw medisch advies waarbij wordt vastgesteld dat de nodige medische behandeling en opvolging in het herkomstland toegankelijk en beschikbaar is.

Op 9 december 2015 weigert de verwerende partij een verlenging van het tijdelijk verblijf toe te kennen. Deze beslissing wordt op 29 januari 2016 ingetrokken.

Op 19 februari 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw medisch advies.

Op 22 februari 2016 weigert de verwerende partij opnieuw de verlenging van het tijdelijk verblijf. Deze beslissing wordt ingetrokken op 14 april 2016.

Op 20 oktober 2016, na onderzoek van de eerste verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer, geeft hij een nieuw medisch advies waarbij wordt vastgesteld dat de nodige medische behandeling en opvolging in het herkomstland toegankelijk en beschikbaar zijn.

Op 21 oktober 2016 weigert de verwerende partij de verlenging van het tijdelijk verblijf.
Dit is de bestreden beslissing die luidt:

*"M., G. (R.R.: (...))
geboren te Artachat op 14.09.1972
Y., H. (R.R.: (...))
geboren te Artachat op 21.11.1996
Y., A.(R.R.: (...))
geboren te Artachat op 09.11.1997*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 12.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 25.09.2013. Dat dit verzoek door onze diensten op 15.10.2014 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 25.11.2014 tot 12.11.2015, dit B1VR mag niet langer verleend worden.

Reden(en):

De aangehaalde medische elementen werden niet langer weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd 20.10.2016 onder gesloten omslag in bijlage).

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is geen gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel aan:

“Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet en van artikel 9 van het Koninklijk besluit dd. 17 MEI 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Schending artikel 13, §3, 2° Vreemdelingenwet

Schending Materiële motiveringsverplichting, beginsel van behoorlijk bestuur

II.1.1. Zoals blijkt uit het administratief dossier is de verzoekende partij voor haar posttraumatische stresssyndroom en haar majeure depressie in behandeling sedert april 2011 in het CGG. Zij gaat dan ook regelmatig op consultatie en neemt verschillende soorten medicatie (Venlafaxine, Temesta, Redomex, Pantomed, Emconcor, L-thyroxine, Imitrex en Zolmitriptan). Volgens het standaard medisch getuigschrift dd. 16.09.2015, alwaar verwerende partij tevens aan refereert in de thans bestreden beslissing, doch eenzijdig citeert, wordt vermeld dat er blijvende ernstige beperkingen zijn in het dagelijks functioneren van verzoekende partij. Er is tevens nood aan dagelijkse mantelzorg. Verzoekende partij is volledig arbeidsongeschikt.

II.1.2. Verwerende partij heeft geoordeeld dat het verblijf van verzoekende partijen niet meer kan verlengd worden. Nochtans is de ziekte van mevrouw M. G. niet significant veranderd.

Verzoekende partijen vragen zich af waarom verwerende partij thans wel van mening zou zijn dat haar aandoeningen kunnen behandeld worden in Armenië, aangezien werd vastgesteld in 2014-2015 de aandoeningen van verzoekende partij niet adequaat konden behandeld worden in Armenië.

Er zijn slechts twee mogelijke verklaringen voor deze plotse verandering, ofwel is de ziekte veranderd, ofwel is de medische situatie in Armenië fundamenteel veranderd in vergelijking met 2014-2015. Uw Raad oordeelde reeds in het vorige arrest (arrest nr. 128 014 dd. 07.08.2014 in de zaak) dat verwerende partij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid opnieuw moest beoordelen in het licht van de inmiddels aangepaste en voor verzoekende partij noodzakelijke medicatie.

Op 15.10.2014 oordeelde verwerende partij dat de aanvraag tot medische regularisatie gegrond was en werd verzoekende partij in bezit gesteld van tijdelijk verblijf. Verwerende partij was aldus van mening dat verzoekende partij niet adequaat kan behandeld worden in Armenië.

Op heden blijkt niet uit de recente aangebrachte standaard medisch getuigschriften dd. 03/09/2015 en 16/09/2015 dat de medische situatie veranderd zou zijn.

II.1.3. Artikel 9 van het koninklijk Besluit van 17 mei 2007 stelt nochtans :

« Art 9. De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben. »

Vooreerst is het nog steeds niet duidelijk wat er veranderd zou zijn sedert 15.10.2014.

Daarnaast, zelfs als zouden de omstandigheden van de verandering duidelijk zijn - quod non- is het nog minder duidelijk waarom deze voldoende ingrijpend zouden zijn en niet van voorbijgaande aard zouden zijn.

De thans bestreden beslissing maakt niet duidelijk wat er zou veranderd zijn in vergelijking met oktober 2014 om het verblijf niet langer te verlengen.

II.1.4. Sterker nog, de arts-adviseur was op het moment van de consultatie met de verzoekende partij zelfs niet op de hoogte te zijn van het feit dat het in casu de vraag tot verlenging van haar verblijf betrof (stuk 3).

Hoe kan hij dan onderzocht hebben of haar ziektebeeld veranderd is (quod non) en of deze mogelijke veranderingen een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben???

Los van het feit dat reeds in het advies de niet-objectiviteit van de arts adviseur kan worden gelezen (vooral sub III), is en blijft het advies het stilzwijgen bewaren omtrent deze 'veranderingen'.

In die zin werden de artikelen 9 van het KB van 17 mei 2007 en artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet manifest geschonden!

11.1.5. Bovendien argumenteert de arts-adviseur niet waarom zijn advies afwijkt van de mening van de psychiater, de neuroloog en de huisarts van de verzoekende partij.

Het zal toch niet op basis van de momentopname geweest zijn?

Nochtans had de raadsman van de verzoekende partij in zijn schrijven dd. 22 juli 2016 aan de verwerende partij reeds expliciet gevraagd (stuk 5):

"Mag ik u tevens verzoeken, mocht u tot een met de behandelende artsen tegenstrijdige conclusie komen, rekening te houden met het advies nr. 65 van 9 mei 2016 van het Belgisch Raadgevend Comité voor Bio-ethiek en aldus minstens het advies van de behandelende artsen in te winnen?"

Er werden nochtans ettelijke medische verslagen voorgelegd, die de vaststellingen van de arts-adviseur tegenspreken. Bovendien blijkt uit de voorgelegde medische getuigschriften tevens dat de verzoekende partij mantelzorg van haar zus nodig heeft, daar waar de behandelend arts van de verwerende partij meent dat dit niet het geval is.

Het advies nr. 65 van 9 mei 2016 van het Belgisch Raadgevend Comité voor Bio-ethiek waar de verzoekende partij naar verwees stelt letterlijk het volgende (stuk 6):

"Uiteraard is niet elk artikel van de Code van geneeskundige plichtenleer van toepassing, omdat het geen behandelrelatie betreft maar een controle- en adviesbevoegdheid in een specifiek juridisch kader. Ook tegenover betrokken confraters, bijvoorbeeld de behandelende en attesterende artsen van de patiënt, bestaat een deontologische verantwoordelijkheid (art. 11 van de Code van geneeskundige plichtenleer: "De artsen moeten goede collegiale betrekkingen met elkaar onderhouden en elkaar bijstaan."; art. 136: "De collegialiteit is een voorname plicht. Zij moet beoefend worden in eerbied voor de belangen van de zieke."). Concreet betekent dit dat overleg met de behandelende arts noodzakelijk is als het advies van de ambtenaar-arts tegenstrijdig is met wat de behandelende arts attesteerde. [...]" (art. 9ter, §1, vijfde lid van de wet van 15 december 1980). Een beoordeling van een ziekte en van haar graad van ernst kan vanuit medisch perspectief niet anders geïnterpreteerd worden dan als een diagnostische taak, gevolgd door een indicatiestelling, met name de beoordeling van de noodzakelijk geachte behandeling. De taak van de ambtenaar-arts verschilt uiteraard van die van de behandelende en attesterende arts, maar tegelijk vertoont deze taak vanuit medisch perspectief dus ook overlap. Art. 35 (b) van de Code van geneeskundige plichtenleer stelt: "De arts mag zijn bevoegdheid niet overschrijden. Hij moet het advies inwinnen van confraters, onder meer van specialisten, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de patiënt, telkens wanneer dit binnen de diagnostische of therapeutische context nuttig of noodzakelijk blijkt." Wanneer een ambtenaar-arts die niet gespecialiseerd is in de aandoening in kwestie, een advies geeft dat afwijkt van het advies van een specialist in deze aandoening, is overleg tussen beide artsen daarom imperatief. Als na overleg de dissensus blijft bestaan, zijn een gesprek met en een klinisch onderzoek van de patiënt door de ambtenaar-arts en een advies van een onafhankelijke expert (specialist in de aandoening in kwestie) aangewezen, zoals ook wettelijk mogelijk, maar in de praktijk zelden toegepast."

Zowel de vaststellingen van de neuroloog als van de psychiater worden door de arts-adviseur zonder enige terughoudendheid in twijfel getrokken.

In casu werd door de arts-adviseur geen enkele behandelende arts van de verzoekende partij gecontacteerd.

Nergens blijkt nochtans dat deze gespecialiseerd zou zijn in neurologie of psychiatrie. Ondanks de uitdrukkelijke vraag van de verzoekende partij dd. 22 juli 2016, motiveert de verwerende partij nergens waarom zij afwijkt van het advies nr. 65 van 9 mei 2016 van het Belgisch Raadgevend Comité voor Bio-ethiek. Dit vormt een ernstige schending van de materiële motiveringsverplichting.

Of meent de arts-adviseur door geen enkele deontologie gebonden te zijn??

Hoewel verwerende partij thans voorhoudt dat de arts-adviseur objectief te werk ging, betwist de verzoekende partij dit ten stelligste. De werkwijze van de arts-adviseur in dit dossier is een regelrechte schande!!

Verzoekende partij kan er enkel akte van nemen dat de verwerende partij haar niet au serieux neemt.

Verwerende partij blijft zeer vaag en pretendeert gewoonweg dat de medische zorgen bestaan in het herkomstland en dat er niet het minste risico zou bestaan op een een onmenselijke of vernederende behandeling - dit tegen de attesten van haar behandelende artsen in op basis van een momentopname die de naam 'onderzoek' niet waardig is.

Bovendien blijft verwerende partij vergeten dat zij moet aantonen wat de verandering met 1,5 jaar geleden is, toen haar ziekte wel volstond voor een verblijfsmachtiging.

Blijkbaar heeft de Armeense gezondheidszorg op 1,5 jaar tijd een ware revolutie doorgemaakt... Dit betekent dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9 van het KB van 17 mei 2007. Bijgevolg is het advies van de medisch adviseur dd. 20 oktober 2016, opnieuw onbegrijpelijk."

2.2. De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, waarnaar beide partijen verwijzen, dient beoordeeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong."

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, waarop de verzoekende partij doelt, luidt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Uit een samenlezing van deze bepalingen blijkt dat de verwerende partij gemachtigd is om na te gaan of de verzoekende partij nog steeds voldoet aan de omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het bijzonder is verweerder gemachtigd om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend gewijzigd zijn zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Zoals de verwerende partij opmerkt en citeert in haar nota werd in casu het tijdelijk verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toegekend omdat de verzoekende partij op 14 oktober 2014, al dus het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2014, op dat ogenblik, nood had aan begeleiding door haar familie voor de activiteiten van het dagelijks leven.

Gans het betoog in het eerste middel dat erop gericht is te stellen dat de ziekte van de eerste verzoekende partij ingrijpend moet gewijzigd zijn, hetzij de beschikbaarheid van de behandeling van de ziekte en/of haar toegankelijkheid in Armenië fundamenteel moet gewijzigd zijn gaat aan voorgaande vaststelling voorbij.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer, na onderzoek van de eerste verzoekende partij ondermeer oordeelde: *“Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië, het land waar zij ruim 38 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Tevens kunnen de meerderjarige kinderen van betrokkene ook bijdragen om inkomsten te verwerven. Bovendien legt betrokken geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Armenië mogelijk is. Concluderend kan gestel worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Armenië.”*

Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de verwerende partij op basis van deze vaststelling die in schril contrast staat tegenover de vaststelling op 20 oktober 2014 toen nood aan begeleiding door de familie werd aangenomen, de verwerende partij in kennelijke redelijkheid kon vaststellen dat de omstandigheid zijnde nood aan begeleiding van haar familie voor dagdagelijkse activiteiten, niet langer bestaat. Verder blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen die de eerste verzoekende partij behoeft heeft nagegaan in het herkomstland, zodat de actualiteit van deze controle niet in vraag dient gesteld te worden. Het gegeven of de ambtenaar-geneesheer dit onderzoek verrichtte al dan niet wetend of het een vraag tot verlenging van een tijdelijk verblijf betrof heeft dan ook geen relevantie. De verzoekende partij gaat voorbij aan de wettelijke bepalingen, zoals hierboven geciteerd waaruit blijkt dat het afdoend is dat wordt nagegaan of de omstandigheid die leidt tot de toekenning van het verblijf nog steeds bestaat, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt in te gaan tegen de voorgelegde attesten van de eigen geneesheren dient de Raad vast te stellen dat ook het medisch attest van dokter Vansteenkiste van 15 juli 2016 attesteert dat dat mantelzorg weliswaar vereist is “door vrienden en familie” en dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de eerste verzoekende partij in Armenië alwaar zij 38 jaar verbleef geen familie of vrienden meer zou hebben. Bovendien heeft de verzoekende partij inmiddels meerderjarige kinderen die tevens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ter kennis gekregen en haar kunnen vergezellen bij terugkeer naar Armenië. Er kan niet uit de voorgelegde recente medische stukken vastgesteld worden dat de mantelzorg zo de eerste verzoekende partij deze behoeft dient afkomstig te zijn van haar zus die in België woont, integendeel met wat het middel suggereert en in tegendeel met bijvoorbeeld het medisch getuigschrift van 25 juni 2013. De medische attesten van 9 september 2016 (AZ Sint Jan), van 16 juli 2015, 15 juni 2016 spreken hier niet van en het standaard medisch attest van 17 oktober 2016 en van dezelfde datum van het CGG stelt slechts in algemene termen dat mantelzorg van kinderen en zus vereist is en legt niet uit waarom mantelzorg van de kinderen alleen niet volstaan.

Bijgevolg kan geen doorslaggevende tegenstrijdigheid worden vastgesteld over de te verlenen mantelzorg zoals beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer tegen overstaan van de overgemaakte medische attesten en is de verwijzing van de verzoekende partij naar een advies van 9 mei 2016 van het Belgisch Raadgevend Comité voor Bio-ethiek niet dienstig. Er wordt op gewezen dat de ernst van de aandoening van de verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer niet wordt ontkend.

In de mate dat verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur en meent dat haar aandoening wel ernstig is, vraagt zij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens. Dit is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt. De Raad treedt enkel op als annulatierechter en niet als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een

marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de overige in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan:

*“Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet £
Schending Materiële motiveringsverplichting
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van het redelijkheidsbeginsel
Schending artikel 3 EVRM*

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

II.2.3. Verzoekende partij heeft aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst en meer bepaald de nodige medicatie niet voorradig is.

Verwerende partij verzaakt in casu opnieuw de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie te onderzoeken.

Immers in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 29 oktober 2013 was dit eveneens het geval. Reden ook waarom Uw Raad deze beslissing vernietigde op 7 augustus 2014.

Nochtans werd duidelijk aangegeven in de aanvraag tot medische regularisatie dd. 25 september 2013, dat verzoekende partij nieuwe medicatie behoeft, aangezien haar aandoeningen geëvolueerd zijn.

Verzoekende partij heeft met andere woorden nieuwe medicatie nodig waarover verwerende partij nog nooit oordeelde.

“Immers in het advies van de arts-attaché dd. 3 april 2012 werd het volgende gesteld met betrekking tot de medicatie:

In de aanvraag tot medische regularisatie dd. 25 september 2013 werd uitdrukkelijk gesteld dat het niet meer om dezelfde medicatie gaat als voorheen, aangezien de aandoeningen van verzoekende partij in een ongunstige zin geëvolueerd zijn.

Het volgende werd gesteld in de aanvraag dd. 25 september 2013:

"Zoals blijkt uit de stukken is de verzoekende partij voor haar posttraumatische stresssyndroom en haar depressie in behandeling sedert april 2011 in het CGG. Zij gaat dan ook regelmatig op consultatie en neemt verschillende medicatie (Venlafaxine, Temesta, Redomex, Pantomed, Emconcor, L-thyroxine, Imitrex en Zolmitriptan). De behandeling met Sipralax en Sulpiride werd stopgezet en aangepast met Venlafaxine en Temesta.

De vorige medische regularisatieprocedure van verzoekende partij werd geweigerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening was dat de medicatie van verzoekende partij gemakkelijk te verkrijgen is in Armenië.

Nu blijkt uit een attest van Oriënt Pharm dd. 9 juli 2013 een groot deel van de medicamenten, met name Venlafaxine, L-Theroxin, Temesta, Imitrex, Pantomed en Sipralax, die verzoekende partij nodig heeft gewoonweg niet te verkrijgen zijn in Armenië en dat aan L-Thyroxin 50 N50 tab. een serieus prijskaartje hangt (Cf. Stuk 7 - gelegaliseerd + beëdigde vertaling).

Tevergeefs zal verwerende partij misschien aanhalen dat verzoekende partij andere medicatie kan nemen met gelijkaardige werking die wel te verkrijgen zouden zijn in Armenië. Het is dan ook met die reden dat de behandelende neuroloog uitdrukkelijk attesteert dat bovenstaande geneesmiddelen noodzakelijk zijn voor haar behandeling. Omwille van de relevantie wordt het schrijven dd. 11 juli 2013 van neuroloog, dokter Pieter-Jan Honoré, hieronder weergegeven:"

'In de thans nieuw aangebrachte standaard medische getuigschriften dd. 03/09/2015 en 16/09/2015 en 19/07/2016 en 17/10/2016 blijkt dat verzoekende partij nog steeds een resem aan medicatie nodig heeft:

- SMGdd. 03/09/2015:

“”

- SMGdd. 16/09/2015

“”

- SMG dd. 19/07/2016 (van de neuroloog):

“”

- ° SMG dd. 17/10/2016 (van de psychiater):

“”

Nergens in de thans bestreden beslissing werd onderzocht of bovenstaande medicatie voorradig is in Armenië.

Vooreerst vindt de verzoekende partij in het administratief dossier de zogenaamde "BMA 7815" niet terug. Bovendien maakt de bestreden beslissing niet duidelijk wat er met "alternative medication" bedoeld wordt. De neuroloog van de verzoekende partij is nochtans zeer duidelijk: in zijn schrijven dd. 22 juni 2016 verduidelijkt hij dat verzoekende partij reeds vele alternatieve behandelingen heeft ondergaan welke onvoldoende effect hadden en dat BOTOX-injecties dus aangewezen zijn.

Zo kan verzoekende partij geen enkel informatie vinden over de botox die zij nodig heeft, nochtans zeer specifieke medicatie die zij nog steeds nodig heeft. Ook de andere medicijnen worden niet besproken.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een arrest van uw Raad dd. 7 augustus 2014. Hierin besloot uw Raad om de onontvankelijkheidsbeslissing te vernietigen, daar er sprake was van nieuwe medicatie die nog niet aan een onderzoek onderworpen werd:

De verzoekende partij kan dus worden bijgetreden waar zij verwijst naar de aanvraag waarin zij duidelijk had gesteld dat zij, ingevolge haar verslechterende gezondheidstoestand nieuwe medicatie nodig heeft waarvan de noodzaak niet in een vorige aanvraag werd aangevoerd en waarvan de voorradigheid in Armenië niet werd onderzocht in de beslissing van 15 mei 2012. De verwerende partij kon dan ook niet zonder meer verwijzen naar deze beslissing om tot de conclusie te komen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen, dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst reeds werd onderzocht.

Thans stélt de verwerende partij in haar nota dat de aandoening dezelfde is, maar zij gaat daarmee voorbij aan het feit dat uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard, indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die ach beroept op eenzelfde aandoening. Uit de bestreden beslissing en uit de nota blijkt overigens ook niet dat de verwerende partij die mening is toegedaan, nu zij verwijst naar het gegeven dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medicamenteuze behandeling reeds werd beoordeeld in de beslissing van 15 mei 2012, hetgeen, hetgeen zoals reeds gesteld, niet het geval is voor de inmiddels aangepaste en voor verzoekster noodzakelijke medicatie.

Neuroloog, dokter VAN STEENKISTE, heeft immers geattesteerd dat deze medicatie noodzakelijk is voor de behandeling van verzoekende partij. Ook psychiater, dokter Remko Huygens, schrijft noodzakelijke medicatie voor.

Verwerende partij kan geenszins blijven volhouden dat de aandoeningen van verzoekende partij behandelbaar zijn in Armenië, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van ieder medicijn te onderzoeken. De toestand van verzoekende partij is immers schrijnend. Verzoekende partij heeft nood aan andere medicatie en is bovendien volledig afhankelijk van mantelzorg door haar zus.

Nog een indicatie waaruit onmiskenbaar blijkt dat de ziekte toegenomen is in ernst, is namelijk de duur van de behandeling. Eerst was er klaarblijkelijk nog hoop en zou de behandeling maximaal enkele jaren duren, thans is de duur van de behandeling onbepaald.

Bovendien is een suicide niet onwaarschijnlijk en zal verzoekende partij blijvend afhankelijk zijn.

In die zin is de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tevens geschonden.

II.2.4. Volkomen ten onrechte houdt de bestreden beslissing bovendien voor dat uit de stukken van het dossier zou blijken dat verzoekende partij op afdoende wijze de toegang tot de nodige medische zorgen kan worden gegarandeerd.

De informatie in het medisch attest laat bovendien niet toe te besluiten dat deze informatie die door verzoekende partij werd aangebracht en werd bevestigd door onafhankelijke bronnen niet correct zou zijn. Noch de bestreden beslissing noch het attest van de behandelende arts verwijzen bovendien naar de door verzoekende partij aangehaalde inlichtingen. Noch de bestreden beslissing noch het medisch attest geven aan waarom de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, die toch uit gezaghebbende en onafhankelijke bronnen komt, niet in aanmerking zou kunnen worden genomen.

De bestreden beslissing brengt dan ook niet de minste inlichtingen bij waarom de stellingen die door verzoekende partij in het initieel verzoekschrift krachtens art. 9ter werden aangehaald niet zouden kunnen weerhouden worden.

Een zorgvuldig bestuur heeft immers de verplichting om met alle elementen in het dossier rekening te houden. Dit is thans duidelijk niet het geval.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

II.2.5. Volkomen ten onrechte gaat de bestreden beslissing, met name in het medisch attest waarnaar werd verwezen bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst uit van het feit dat de verzoekende partij een tewerkstelling zou kunnen genieten. De bestreden beslissing, onder verwijzing naar het medisch attest besluit immers dat er in Armenië geen ziekteverzekering bestaat, maar dat verzoekende partij wel 'een pakket gratis gezondheidszorg' zal krijgen en dat er tevens hulp is voor personen die als werkloos geregistreerd zijn.

Vooreerst blijkt uit niets dat het pakket gratis gezondheidszorg toereikend is voor de aandoeningen van verzoekende partij. Ten eerste staat het niet vast dat de medicatie die verzoekende partij nodig heeft, wel te verkrijgen is in Armenië en ten tweede wordt niet aangetoond uit wat dit pakket wel zou bestaan.

Gezien de zware medische zorgen en de hoge nood aan medicatie, staat het allerminst vast dat het gratis pakket zal voldoen.

Ten onrechte wordt uitgegaan van het feit dat verzoekende partij zomaar een tewerkstelling kan opnemen. Er wordt zomaar even abstractie gemaakt van het feit dat verzoekende partij zich toch in een bijzonder ernstige medische situatie bevindt. Of verzoekende partij het voorwerp kan uitmaken van een tewerkstelling blijkt geenszins uit het dossier. Integendeel. Volgens de behandelende psychiater is verzoekende partij volledig arbeidsongeschikt en is zij niet in staat om zelfstandig te functioneren.

Dit gaat bovendien volledig in tegen het SMG dd. 16/09/2015 dat de verzoekende partij voorlegde en waarin letterlijk staat (rubrieken B en E):

"Zij is volledig arbeidsongeschikt"

EN

"Op voorwaarde van een gunstige evolutie van de psychosociale omstandigheden is de prognose wat betreft de zelfzorg, vrij goed, de verwachtingen betreffende de arbeidsmogelijkheden van de patiënte lijken mij onzeker."

EN (SMG dd. 15/07/2016) (rubriek D):

"A= PTSD mentale aftakeling bij terugkeer!

B= L-Thyroxine: stop = volledig hormonaal stilleggen = zal in overlijden eindigen = essentieel hormoon

C= Botox / migraine behandeling: stop = toename psychosociaal lijden niet functioneren"

EN (SMG dd. 17/10/2016) (rubrieken B, D, E en F):

"zeer sterk afhankelijk van mantelzorg (kinderen en zus)"

"Patiënte is niet in staat om zich in het dagdagelijkse en maatschappelijke leven te handhaven onder mantelzorg (ADL, inkomen, administratie, opvoeding). Als de maatschappelijke ondersteuning en mantelzorg zouden wegvallen is een verdere depressiedeterioratie te voorzien"

"Op voorwaarde van een gunstige evolutie van de psychosociale omstandigheden is de prognose wat betreft de zelfzorg matig, de verwachtingen betreffende de arbeidsmogelijkheden lijken mij ongunstig. (Er is een achteruitgang in de toestand van patiënte in vgl met zomer 2015!)"

EN

*"-verdere medische opvolging is sterk aanbevolen
- Mantelzorg is blijvend vereist"*

De arts-adviseur stelt doodleuk: "Op basis van mijn persoonlijk klinisch onderzoek blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch de noodzaak tot mantelzorg."

Hij lijkt tevens te veronderstellen dat de verzoekende partij wel arbeidsgeschikt zou zijn, want het advies stelt onder meer (sub VI):

Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosuitkering gedurende maximaal 1 jaar Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.5 Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Er wordt maandelijks een zorgbijslag betaald voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, 'm geval van officiële tewerkstelling kindergeld Tenslotte dient vermeld te worden dat betrokkene wij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM overeen Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

Het is onduidelijk hoe de arts-adviseur in een kort "onderzoek" tot die conclusie zou kunnen komen. Bovendien is deze conclusie in tegenspraak met deze van de andere (gespecialiseerde) artsen die de verzoekende partij reeds veel langer opvolgen.

Dit is niet ernstig.

Het hoeft geen betoog dat de arts-adviseur van de verwerende partij aldus vervalt in losse speculaties die geenszins een weerslag vinden in de objectieve elementen van het dossier; sterker zelfs, ze gaan flagrant in tegen de vaststellingen van de behandelend arts van de verzoekende partij.

Wanneer de arts-attaché het evenwel niet nodige vond bijkomende inlichtingen in te winnen, dan gaat het uiteraard niet op dat zomaar wordt gespeculeerd en zomaar wordt verondersteld dat verzoekende partijen wel een tewerkstelling zullen kunnen opnemen.

De gevolgtrekkingen die uit het feit dat een tewerkstelling zou kunnen worden opgenomen worden afgeleid zijn immers bijzonder ernstig. Blijkens de bewoordingen van het verslag van de arts-attaché is de vraag of een tewerkstelling kan worden opgenomen immers bepalend voor de toegankelijkheid van de sociale bijstand en bij uitbreiding van de medische zorgen in het land van herkomst van verzoekende partij.

Daar waar de bestreden beslissing zonder meer aanneemt dat een tewerkstelling zal kunnen worden opgenomen, nu dit een determinerend element is voor de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen, gaat de bestreden beslissing onder verwijzing naar het attest van de arts-attaché uiteraard volkomen uit de bocht.

De bestreden beslissing is aldus gestoeld op speculaties, hetgeen geenszins kan worden aanzien als een deugdelijke motivering en een zorgvuldige wijze van beslissen.

11.2.6. *Hetzelfde kan worden gesteld inzake het feit dat de arts-attaché voorhoudt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij in het land van herkomst geen kennissen of familie meer zou hebben waarbij zij tijdelijk terecht zou kunnen en financiële hulp zou kunnen ontvangen.*

Andermaal bezondigt het verslag van de arts-attaché, dat tenslotte als basis voor de bestreden beslissing dient, zich aan speculaties die geenszins enige grondslag vinden in de objectieve elementen van het dossier.

Het is duidelijk dat het centrum van het familiale leven van verzoekende partijen zich in België bevinden en niet in Armenië zoals verwerende partij verkeerdelijk lijkt aan te nemen.

Het lijkt bovendien bijzonder twijfelachtig of het aan de arts-attaché toekomt om te gaan beoordelen of verzoekende partij in het land van herkomst al dan niet nog over familie, vrienden of kennissen beschikt waar zij nog zou terecht kunnen.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag tot medische regularisatie reeds al het mogelijk gedaan om te bewijzen dat haar resterende familie (haar 2 zussen) thans in België wonen. Het is dan ook bijzonder gratis van verwerende partij er zomaar van uit te gaan dat er wel nog familie in Armenië woont. Ook zijn de kinderen van verzoekende partij schoolgaand (bewijzen hiervan werden bij de aanvraag tot verlenging voorgelegd). Het is dus ook maar al te gemakkelijk te stellen dat de kinderen dan maar moeten werken.

De arts-attaché bezondigt zich in het verslag dan ook andermaal aan loutere speculaties hetgeen geenszins duidt op een zorgvuldige wijze van feitengaring. De bestreden beslissing die tot stand kwam op basis van dit medisch attest kwam dan ook onmiskenbaar op volstrekt onzorgvuldige wijze tot stand en is voor het overgrote deel gestoeld op veronderstellingen, speculaties, en loze argumenten.

11.2.7. *Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.*

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Armenië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Armenië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en mantelzorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Dat verzoekende partij in Armenië van medische hulp zou verstoken blijven is hoogstwaarschijnlijk.

Verzoekende partij betwist dan ook met klem de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg voor haar in Armenië.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om op basis van de aanvraag van verzoekende partij haar aandoeningen als "gegrond" te beschouwen doch deze aanvraag plots ongegrond te verklaren op grond van de loutere vaststelling dat de behandeling plots wel beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Armenië.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.2.8. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

2.4.1. De verzoekende partij voert opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Wat dit beginsel inhoudt werd reeds uiteen gezet in de bespreking onder punt 2.2. zodat volstaat voor wat de theorie betreft, hiernaar te verwijzen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4.2. In de mate dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing bekritisieren omdat zij menen dat geen adequate zorg voorhanden is in het herkomstland en verwijzen naar voorgelegde medische attesten en eerdere beslissingen en adviezen van de artsen van de verwerende partij die dateren van 2012, 2013 is deze kritiek niet langer relevant omdat het kennelijk redelijk is dat de verwerende partij en haar arts rekening houden met de recentste medische attesten. Uit deze blijkt dat de verzoekende partij andere medicatie behoeft dan de jaren voordien.

Uit de medische attesten van 2016 blijkt dat de eerste verzoekende partij Fluanxol en Tranxene als medicatie behoeft. Tevens neemt zij L-thyroxine. Van dit laatste medicijn blijkt uit het onderzoek waarop de ambtenaar-geneesheer zicht steunt dat dit beschikbaar is in Armenië. Voorts blijkt uit diens advies dat voor alle in België door de verzoekende partij uitprobeerde behandelingen, waarvan de verzoekende partij stelt dat deze geen soelaas brengen (verklaring eerste verzoekende partij tegenover arts van de verwerende partij) Armenië niet alleen over de nodige specialisten beschikt maar ook over de nodige alternatieve medicatie. Hij benadrukt dat zowel voor de depressie als voor de migraine voldoende behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn en verwijst in zijn advies naar verscheidene bronnen die door de verzoekende partij weliswaar worden ontkend maar op geen enkele wijze in concreto zijn weerlegd. De centra waar de eerste verzoekende partij terecht kan worden bij naam en toenaam in het advies vermeld. Vervangende medicatie wordt bij naam vermeld. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer en door op algemene wijze de vaststellingen van deze geneesheer te ontkennen zonder gebruikmaking van enige objectieve bron

maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de besluitvorming van het advies onzorgvuldig of onredelijk is.

Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing verwijten niet voldoende rekening te houden met de alternatieve botoxbehandeling waarvan sprake in de medische attesten, wijst de Raad erop dat in het attest van psychiater Huygens van 17 oktober 2016 wordt gemeld dat de eerste verzoekende partij in juli 2016 een behandeling kreeg met botox voor haar migraine en "dat bracht wel iets verlichting van de pijn". De ambtenaar-geneesheer wijst erop dat ook in Armenië er afdoende alternatieve therapieën voor migraine bestaan en verder meldt hij dat er voldoende afdoende pijnmedicatie beschikbaar is, verwijzend naar bronnen die door verzoekers niet worden weerlegd.

Uit artikel 9 van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat bij gebreke aan dezelfde medicatie er geen adequate behandeling zou bestaan indien er vervangende medicatie voorhanden is. Verzoekers houden er een gans theoretisch betoog op na maar gaan voorbij aan de concrete opzoekingen die de ambtenaar-geneesheer heeft verricht en die terug te vinden zijn in diens advies, ondersteund door de bronnen waarop hij zich steunt en die zich in het administratief dossier bevinden. Voorts is de bewering dat een suïcide niet onwaarschijnlijk is niet ondersteund door de bevindingen van de arts van de verwerende partij.

Er wordt nog opgemerkt dat evenmin blijkt uit de door verzoekers voorgelegde attesten dat een vervangend medicijn wordt uitgesloten door hun artsen.

2.4.3. Verzoekers verwijten de bestreden beslissing en het advies dat er deel van uitmaakt, dat er vanuit gegaan wordt dat de eerste verzoekende partij kan werken. Dit uitgangspunt kan niet terug gevonden worden in de bestreden beslissing of het advies. De arts heeft wat betreft de toegankelijkheid alle categorieën onderzocht, waaronder ook deze die behoren tot de sociaal kwetsbare personen die een pakket gratis gezondheidszorg krijgen en die tot de basiszorg behoort. Deze personen kunnen ook genieten van gespecialiseerde zorgen en benodigde medicatie gratis. Bovendien kunnen zij genieten van een uitkering. Door in het wilde weg deze vaststellingen in vraag te stellen zonder te staven met enig begin van bewijs maken de verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen. Temeer ter gelegenheid van het onderzoek is gebleken dat de eerste verzoekende partij al minstens sedert oktober 1997 depressief is en tussen 2000 en 2010 in Armenië verbleef.

Het gegeven dat de eerste verzoekende partij arbeidsongeschikt is doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien wordt er in het advies ook opgemerkt dat de meerderjarige kinderen de eerste verzoekende partij financieel kunnen ondersteunen en dat zij bovendien beroep kunnen doen op het IOM, motieven die niet worden weerlegd door verzoekers.

2.4.4. Waar verzoekers in een volgend onderdeel het advies bekritisieren dat de eerste verzoekende partij wellicht ook vrienden en familie heeft in het herkomstland al waar zij 38 jaren verbleef is de kritiek betreffende deze volgens verzoekers "speculatie" irrelevant nu zij voorbij gaan aan de vaststelling dat tweede en derde verzoekende partij, kinderen van eerste verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en dus samen met hun moeder het land dienen te verlaten. Deze familieleden kunnen in elk geval samen terugkeren zodat het motief dat de eerste verzoekende partij zich kan buigen op vrienden en familie die in het herkomstland zijn gebleven een overtuigend motief is.

Voorts weerleggen ze niet in concreto dat de nodige medische zorgverlening die de eerste verzoekende partij behoeft niet op adequate wijze voorhanden is in Armenië zowel naar de beschikbaarheid als naar de toegankelijkheid.

2.4.5. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, niet correct werd beoordeeld of kennelijk onredelijk werd genomen. Noch de materiële motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn geschonden. Evenmin tonen zij aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen of dat geen rekening zou zijn gehouden met dienstige stukken.

2.4.6. Waar verzoekers de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren, voeren zij geen andere grief aan dan deze hierboven besproken. Er is geen schending van artikel 3 EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is

het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken verdragsluitende staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland*). Het volstaat te verwijzen naar het voorgaande waaruit blijkt dat op correcte wijze werd onderzocht dat de eerste verzoekende partij de nodige medische zorgverlening die zij behoeft, kan verkrijgen in haar herkomstland.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, *Bensaid./United Kingdom*, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

In de mate dat dit onderdeel al ontvankelijk is, is het ongegrond.

2.4.7. Het tweede middel is ongegrond.

2.5. Het derde middel luidt:

*“Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet
Schending Materiële motiveringsverplichting
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van het redelijkheidsbeginsel
Schending artikel 3 EVRM*

II.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenfinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.3.2. De arts-attaché motiveert stelt in de thans bestreden beslissing dat er geen noodzaak is tot mantelzorg. Zonder meer.

Dit doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen.

Op 25 september 2013 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haalt aan dat haar aandoeningen geëvolueerd zijn en dat zij niet meer zelfstandig kan functioneren en zware nood heeft aan mantelzorg.

Er werd letterlijk in het medisch certificaat dd. 19 juli 2013 weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg en niet zelfstandig kan functioneren. Hieronder wordt het antwoord gegeven op vraag F/ van het standaard medisch getuigschrift. Deze luidt als volgt: 'Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?'

• Standaard medisch getuigschrift dd. 25.06.2013

'Momenteel weet patiënt zich enkel te handhaven door de ruime ondersteuning (emotioneel, praktisch) van haar zus.'

Ook werd bij de aanvraag tot medische regularisatie dd. 25 september 2013, het schrijven, gericht aan de arts-attaché van de verwerende partij, van psychiater, dokter Remko Huygens, gevoegd. Hierin werd letterlijk het volgende vermeld:

De psychiatrische problematiek heeft belangrijke gevolgen voor het functioneren van mevrouw, Zij is niet in staat om haar boodschappen, huishouden en zorg voor de kinderen op zich te nemen en wordt hierin sterk bijgestaan door haar zus. Ik acht mevrouw momenteel absoluut arbeidsongeschikt.

Besluit:

Uw patiënte, mevrouw M., is in regelmatige psychiatrische behandeling sedert april 2011, Diagnostisch weerhouden wij actueel een majeur depressief toestandsbeeld van belangrijke ernst en een posttraumatische stress stoornis. Het functioneren van mevrouw is door de psychiatrische ziekte in belangrijke mate beperkt en naar mijn mening is zij volledig arbeidsongeschikt.

Thans wordt in het SMG dd. 16/09/2015 herhaaldelijk aangegeven door psychiater Remko Huygens dat verzoekende partij niet meer in staat is om zelfstandig te functioneren en dat er blijvend nood is aan dagelijkse mantelzorg. De Psychiater herhaalt tot drie maal toe in het SMG dat mantelzorg absoluut noodzakelijk is.

Dit werd opnieuw bevestigd in het meest recente SMG dd. 17/10/2016.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de arts-attaché onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen en niet alle standaard medische getuigschriften, noch de initiële aanvraag heeft gelezen waarop duidelijk onderstreept wordt dat de mantelzorg voor verzoekende partij VEREIST is en dat zij VOLLEDIG AFHANKELIJK is (cfr. SMG 16/09/2015). Verzoekende partij wordt namelijk mentaal en fysiek bijgestaan door haar zus.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier zeer onredelijk te werk is gegaan. De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Armenië de nodige medische mantelzorgen beschikbaar zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

II.3.3. Bovendien vermeldt ieder standaard medisch getuigschrift dat verzoekende partij nood heeft aan intensieve psychologische begeleiding en dat medicatie en mantelzorg voor haar aandoeningen levensnoodzakelijk zijn.

Verzoekende partij kan dan ook moeilijk begrijpen dat de arts-attaché hieruit afleidt dat er geen contra-indicatie zou zijn om te reizen.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de arts-attaché het dossier niet goed heeft gelezen, minstens niet bestudeerd heeft.

Een situatie waarin eerste verzoekende partij gewoonweg niet in staat is om alleen te functioneren, kan verwerende partij niet afwimpelen met de stelling dat er geen mantelzorg zou vereist zijn, zonder meer. Een situatie waar de mantelzorg niet enkel aanbevolen wordt, maar waar de mantelzorg VEREIST is.

II.3.4. Ten overvloede wenst verzoekende partij naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. 76 199 van 29 februari 2012 :

"57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, met het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering."

Het is evenmin duidelijk hoe een kort onderzoek (de naam onderzoek niet waardig, cf. schrijven raadsman verzoekende partij aan verwerende partij dd. 21/10/2016) dit allemaal zou kunnen weerleggen.

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg.

II.3.5. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

2.6. Waar de verzoekende partijen opnieuw herhalen dat de eerste verzoekende partij mantelzorg behoeft, en de arts van de verwerende partij hieraan voorbijgaat nadat deze de eerste verzoekende partij onderzocht, volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder punt 2.2. en punt 2.4.4.

Voorts herhaalt de Raad dat de ambtenaar-geneesheer na het onderzoek van de eerste verzoekende partij besluit dat geen mantelzorg vereist is en dat het de Raad niet toekomt zich in de plaats van deze arts te stellen. Ten overvloede wordt de eerste verzoekende partij bijgestaan in de mantelzorg door haar beide meerderjarige kinderen en is niet afdoend aangetoond dat de hulp van beide niet zou volstaan of dat de mantelzorg enkel en alleen door haar zus zou kunnen worden verleend.

Voorts blijkt evenmin uit het administratief dossier dat de eerste verzoekende partij niet kan reizen, en de verzoekers tonen ook niet aan aan de hand van welk concreet stuk deze gevolgtrekking kan gemaakt worden. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

De verwijzing naar arrest nr. 76 199 van de Raad is niet dienstig, nu in casu is gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij kan gebruik maken van het IOM en de hulp van haar meerderjarige kinderen (laatste pagina advies ambtenaar-geneesheer).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Tot slot wordt er vastgesteld dat in dit middel de verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 EVRM geschonden achten derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is.

2.7. Het vierde middel luidt:

"II.4. SUBSIDIAIR: Vierde Middel

*Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet
Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele
motivering van de bestuurshandeling)
Schending artikel 3 EVRM*

II.4.1. De arts-attaché stelt in zijn beslissing het volgende met betrekking tot de beschikbaarheid van de medische zorgen en van de opvolging in Armenië:

In het MedCOI-project wordt er informatie verzameld over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen van herkomst en deze informatie wordt in een niet-publieke databank geplaatst die enkel toegankelijk is voor de partners van dit project. Het MedCOI-project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering (BMA), telt heden 15 partners (14 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en wordt gefinancierd door European Refugee Fund.

II.4.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.4.3. Verwerende partij verwijst naar enkele bronnen in verband met de beschikbaarheid en opvolging van de medische zorgen in Armenië.

Verzoekende partij kan op geen enkele manier nagaan of de nodige medicatie en opvolging wel degelijk beschikbaar is in Armenië.

Immers het betreft informatie uit een niet-publieke databank.

Het wordt dan ook onmogelijk gemaakt aan verzoekende partij om de motivering op zicht van de bestreden beslissing zelf, te begrijpen.

II.4.4. De bestreden beslissing motiveert tevens nergens uitdrukkelijk welke medicatie nu wel en welke niet aanwezig is in Armenië.

Ze houdt enkel vage verwijzingen in naar medicatie, zonder concrete benamingen.

Ook dit vormt een manifeste schending van de formele motiveringsverplichting.

II.4.5. Tot slot stelt de arts adviseur op het einde uitdrukkelijk:

“””

Nergens wordt concreet gesteld wat er nu concreet veranderd (cf. artikel 9 KB 17 mei 2007) zou zijn in de ziekte van de verwerende partij in vergelijking met haar eerste verblijfsmachtiging dd. 15.10.2014.

Ook dit vormt een schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien dit toch de opdracht van de verwerende partij is in deze zaak.

II.4.4. Verzoekende partij meent dat verwerende partij in die zin de formele motiveringsplicht heeft geschonden en bijgevolg ook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

2.8.1. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De juridische en feitelijke grondslag zijn vermeld door te verwijzen naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het uitvoerig medisch advies van de ambtenaar-geneesheer toe te voegen die de feitelijke elementen vermeld. Uit het uitvoerig verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.8.2. Waar verzoekers menen dat zij niet weten waarop het advies van de arts van de verwerende partij is gestoeld met betrekking tot de bronnen die hij gebruikt omdat het informatie betreft uit een niet publieke databank gaan verzoekers eraan voorbij dat deze informatie afgedrukt werd en zij hiervan kennis kunnen nemen door inzage te nemen in het administratief dossier. Tevergeefs stellen verzoekers dat nergens uitdrukkelijk werd gemotiveerd in het advies welke medicatie beschikbaar is nu op pagina 3 en 4 deze wel vermeld wordt met toenaam. Verzoekers lezen het advies onvolledig.

Evenmin kunnen verzoekers gevolgd worden in hun kritiek dat geen veranderde omstandigheden worden vermeld zoals vereist door artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. De bestreden beslissing verwijst naar deze juridische bepaling en in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de machtiging kan opgeheven worden indien de omstandigheid op grond waarvan de machtiging werd toegekend niet langer bestaat. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden, en houden dit niet voor dat de reden van de machtiging gelegen was in de bijstand van haar familie in België op een ogenblik dat de kinderen nog schoolgaand/minderjarig waren.

Voor het overige voeren verzoekers in dit middel geen andere grief aan zodat ook vaststaat dat zij de schending van de door hen aangehaalde bepalingen niet aannemelijk maken.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN